

Cauze naturale – clarificări

Vineri, 21 ianuarie 2005

Gili Cârstea

Lisabona 1755 – Sumatra 2005, doi poli ai violenței naturii care nu au reușit încă să limpezească apele în controversa religioasă care frământă omenirea: Cine este la originea catastrofelor care înghit milioane de vieți omenești? Dumnezeu? Diavolul? Fenomenele naturale obișnuite?

După violentul tsunami de la Lisabona, care a produs șaiszeci de mii de victime, teologii și preoții creștini spuneau lumii că Dumnezeu este direct implicat în dezastru, urmărind pedepsirea unei metropole scufundată în păcat. Voltaire îi batjocorea, insistând că fenomenul se înscrie în ordinea firească a naturii, care uneori se manifestă imprevizibil, iar dumnezeul creștinilor este o fabricație a minților unor habotnici.

La 250 de ani de atunci, tsunami lovește din nou în Asia de sud-est, iar numărul victimelor a depășit o sută șaptezeci de mii și continuă să crească. În privința semnificației, lucrurile nu s-au schimbat deloc. Unii spun că Dumnezeu a produs cutremurul, ca o avertizare că evenimentele finale, care vor produce sfârșitul lumi, se apropie. Ei văd în el un semn al timpului. Alții, mai precauți în implicarea lui Dumnezeu în asemenea violențe, se simt înclinați să-l acuze pe diavol, care nu este străin de sângele vărsat pe planeta aceasta în cei șase mii de ani de existență. Alții sunt siguri că fenomenul este absolut natural, fără amestecul vreunei mâini. Ei spun că planeta are viața ei, cu fenomene obișnuite, care includ cutremure, uragane, inundații, lucruri cât se poate de naturale și care vor continua cât va ține pământul.

Pentru mine, personal, nici una dintre explicațiile acestea nu este acceptabilă. Dumnezeu nu este implicat deloc în această tragedie, iar a numi acest cataclism un “act” al lui Dumnezeu mi se pare o acuzație dementă. Că este mâna lui Satana, am destule îndoieli, deși sunt ferm convins că el poate și este interesat să producă asemenea incidente, folosite destul de des în campania lui de denigrare a caracterului lui Dumnezeu. Nici nu sunt de acord că este vorba de un fenomen natural obișnuit, înscris în legile naturale după care este guvernată planeta, deoarece, în acest caz, responsabilitatea, deși indirect, ar reveni lui Dumnezeu.

Planeta aceasta a fost creată cu o îndemânare care răspundea standardelor de perfecțiune ale lui Dumnezeu. Legile naturale asigurau condiții de viață perfecte, unde nu era posibilă “nici o vătămare” pentru viața inteligentă. Desigur, aceasta doar atâta timp cât instrucțiunile de folosire livrate primilor noștri părinți erau respectate cu strictețe. Din păcate, Planeta Pământ a fost dată în administrare Șarpelui, care nu a dorit să respecte instrucțiunile. Omenirea l-a urmat orbește în proiectele lui de a construi o lume fără Dumnezeu, fără fundamentele neprihănirii, în sfidare deschisă față de regulile de utilizare ale globului pământesc. De atunci, Dumnezeu a fost gonit din treburile planetei, considerat indezirabil și acuzat pentru toate relele care s-au abătut asupra oamenilor. Mai târziu, chiar Israel a refuzat să fie condus de Dumnezeu, alegând un împărat după obiceiul neamurilor.

Lipsit de infrastructura energetică asigurată de Duhul Sfânt, noul guvern condus de duhurile întunericului trebuia să clădească acum industrie, tehnologie, agricultură, transport și administrație de o nouă ordine, cu o populație stăpânită de egoism și hăituită de frica morții, dispusă să respecte reguli de minimă decență doar sub amenințare. Această politică a afectat atât de cumplit ecosistemul, încât după o mie patru sute de ani ordinea creațiunii nu a mai putut fi menținută, iar pământul a primit o lovitură mortală, care a schimbat complet regulile de mediu, punând bazele unor dezastre viitoare greu de imaginat atunci. Sutele de mii de tone de apă ale brâului de protecție s-au prăbușit pe pământ, producând separarea continentelor și apariția oceanului planetar.

Potopul a fost focarul tuturor dezastrelor naturale care au urmat, iar lecția pe care omenirea trebuia să o învețe din această serie de lovituri năucitoare era că natura nu știe să funcționeze fără prezența activă a Creatorului ei. Fără protecția harului divin, oferit de dragostea lui Hristos, planeta noastră era demult transformată în cenușă de forțele în conflict rămase de capul lor.

Profetul Iona a prins o rază din codul de legi care ordonează lumea noastră, a văzut un aspect vital al dinamicii nimicirii pe care teologii moderni nu au descoperit-o încă: “Cei ce se lipsesc de idoli deșerți îndepărtează îndurarea de la ei” (Iona 2:8). Aici este explicația pentru cele mai multe dezastre care lovesc lumea noastră. Natura se poartă criminal, iar tendința se va agrava cu trecerea timpului, deoarece omenirea gonește tot mai serios “îndurarea” de pe pământ.

Nu, nu Dumnezeu își retrage harul, așa cum se spune printre noi foarte des. Niciodată Dumnezeu nu a retras harul Său protector. Dragostea infinită, dezinteresată, nu poate fi anulată, consumată sau retrasă. Ea poate fi doar respinsă, refuzată, lepădată sau ignorată, cu consecințele ce decurg de aici. Prin urmare, ultimul tsunami nu este nici actul lui Dumnezeu, nici un fenomen natural, ci o consecință normală a haosului produs de izgonirea progresivă a harului divin de pe această planetă. Când “Israel” se alipește de idoli, este normal să fie lăsat în pace (Osea 4:17), conform principiului de nezgduit al libertății de alegere instituit de Dumnezeu la începutul creației. Acum, “patru îngeri” țin încă vânturile nimicirii (Apoc 7), dar vine curând ziua când misiunea acestora va înceta, iar harul protector al lui Dumnezeu va fi gonit, prin legislația omenirii, definitiv de pe pământ. Dumnezeu va fi obligat să respecte decizia aceasta, în ciuda durerii sfâșietoare care se va prăvăli peste inima

Sa. Omenirea se va scufunda atunci într-o violență de neimaginat, când cruzimea inimii firești va întrece forța dezlănțuită a elementelor naturii.

Semnele timpului avertizează că omenirea este pe cale de a goni și ultimele resurse ale protecției divine, făcând inutilă misiunea prețioșilor îngeri care mențin pacea și liniștea în vulcanul de forțe distructive care amenință viața. Omenirea s-a adunat deja pe vârful muntelui Carmel modern, așteptând să afle deosebirea dintre Dumnezeu și Baal. Se pare însă că Ilie modern întârzie, căutând încă pe Dumnezeu în foc, furtună și cutremur, demonstrând încă o dată că evaluarea din 1888 a fost corectă: “Nedemni de încredere când sunt în joc interese majore.”